

[Statsministeren]

Jeg vil gerne sige, at jeg vil ikke svare på et spørgsmål af den art. Jeg vil i stedet for sige til hr. Pilgaard Andersen, at han bør læse citatet i dets sammenhæng, sådan som det i øvrigt er refereret i Jyllands-Posten, og hvis han ikke synes, det er nok, synes jeg, han skulle læse kronikken i dens helhed, så kunne det være, hr. Pilgaard Andersen fik et andet indtryk. Og hvis han så stadig væk har lyst til at spørge, bliver det ikke mig, så må det blive socialministeren.

Pilgaard Andersen (FP):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal takke for svaret, for der var ikke noget svar. Jeg har skam læst artiklen i Jyllands-Posten, men jeg synes, jeg finder anledning til at citere statsministeren fra åbningstalen den 7. oktober 1980 (Folketingstidende 1980-81 sp. 7):

»Udsigterne til en voksende arbejdsløshed er det største problem for dansk økonomi – det største problem ved siden af underskuddet på betalingsbalancen. Arbejdsløsheden er en alvorlig trussel mod den enkeltes tryghed og repræsenterer et stort tab for samfundsøkonomien.«

Jeg håber da i hvert fald, at statsministeren har check på ministeren, at I er enige om, at det er en ganske alvorlig situation. Jeg synes ikke, at de udtalelser, der er faldet i Oslo, falder i tråd med statsministerens udtalelser i åbningstalen, men jeg kan forstå, at vi ikke kan komme videre i det spørgsmål, og det må jeg så bare beklage. Jeg synes, at statsministeren burde være kommet med nogle meninger om disse ting. Er det virkelig ikke noget problem? O.k., det kan være en ærlig mening, at det ikke er noget problem. Jeg anser i hvert tilfælde både økonomien og den store arbejdsløshed for store problemer.

Poulsgaard (FP):

Jeg synes faktisk, at socialministerens tale og den kronik, der var i Politiken, burde optrykkes i danske lærebøger, og det skulle måske være lærebøger om statsmandsret.

Vi har en statsminister i dette land, der er den øverste ansvarlige for regeringen. Vi har en socialminister, som har nogle markante synspunkter, og det gør ingenting, at en minister har nogle markante synspunkter, det er bare dejligt og godt. Jeg har selv i et brev til avisen takket ministeren for nogle af de ud-

talelser, hun fremsatte i Oslo, hvor hun bl.a. også var inde på, om det var rimeligt, at de, der tjente 100.000 kr., skulle give store tilskud til dem, der tjente 300.000 kr. Da synes jeg ministeren ramte noget centralt og noget rigtigt, som fremskridtspartiet har stået for i lang tid. Men når så ministeren, som jo er et fremtrædende medlem af regeringen, tager ud og siger: det er intet problem med alle de arbejdsløse! Jo, ministeren tilføjede, at det var et personligt problem, det skal medgives ministeren – og det er et personligt problem – men økonomisk for landet som helhed var det intet problem. Det rimer ikke med, at statsministeren og arbejdsministeren gentagne gange har stået på denne talerstol og sagt, at det var det største problem, og derfor synes jeg, at hvad enten statsministeren kan lide det eller ej, har folketingskrav på at få at vide, om socialministeren har talt som privatperson – for det er somme tider, en minister tror, man kan tale som privatperson – eller hun har talt som det fremtrædende medlem af regeringen, som hun er.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg mener egentlig, at en vurdering af en kronik og en tale, der er holdt et eller andet sted – men det tilkommer jo formanden for tinget at afgøre den slags ting – indgår i den almindelige politiske debat og næppe så meget i form af spidsfindige spørgsmål i folketingets spørgetid. Det er min vurdering, men all right, der er altså andre, der har en anden vurdering.

Jeg vil gerne sige tak for citatet fra åbningstalen; jeg kan sige, at den står ikke alene jeg, men regeringen som helhed inde for. Så kan jeg sige, at det forekommer mig ikke, at det noget sted er sagt, at socialdemokratiet, og derunder også enkelte medlemmer af regeringen, som har talt om disse problemer, ikke både føler og siger, at arbejdsløsheden er et problem. Selvfølgelig er arbejdsløsheden et problem, det fremgår også af den tale, der er holdt i Oslo, hvis man altså læser den i dens rette sammenhæng. Men det kræver, at man virkelig sætter sig hen og prøver på at opfatte tingene i en helhed.

Så er det rigtigt, hr. Poulsgaard, at vi har en statsminister i dette land, og vi har også en hr. Pilgaard Andersen og en hr. Poulsgaard. Gud ske lov for det!